

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Epistola Constantini imperatoris ad ecclesiam Alexandrinam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

EPISTOLA CONCILII ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ, Nicani I.

Legitur etiā hac Synodi epistola lib. 2. hist. trip. cap. 12.

Sancta eximieque, Dei gratia, ecclesia Alexandrina, & dilectis fratribus Aegyptum, Libyam, & Pentapolim incolentibus, episcopi Nicæa congregati, & ad magnum sanctumque Concilium conuocati, in Domino salutem.

Τῆ ἀγία Ἐμεγάλῃ, χεῖρ τῆ θεοῦ, Ἀλεξανδρέων ἐκκλησία, καὶ τοῖς καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Λιβύων καὶ Πεντάπολιν ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς, ἐν Νικαίᾳ συναχθέντες, καὶ τῆ μεγάλῃ καὶ ἀγίᾳ σύνοδον συγκροτήσαντες ἐπίσκοποι, ἐν κυρίῳ χαίρουσιν.

Ex Theod. lib. 1. cap. 8.

QVONIAM Dei gratia, & religiosissimo imperatore Constantino nos ex variis provinciis & ciuitatibus in vnu congregante, magnum & sanctum Concilium Nicænum coactū est: Vide reliquū infra apud Gelasium in actis Concilii Nicani lib. 2. cap. 33.

ΕΠΕΙΔΗ τῆ θεοῦ χεῖρ, καὶ τῆ θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου συναχθέντων ἡμᾶς ἐν διαφόρῳ ἐπιχώριον καὶ πόλεων, ἡ μεγάλη καὶ ἀγία σύνοδος ἐν Νικαίᾳ συνεκροτήθη.

EPISTOLA CONSTANTINI imperatoris ad ecclesias.

Constantinus Augustus ecclesiis salutem.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ βασιλέως, ταῖς ἐκκλησίαις. Κωνσταντῖνος σεβαστὸς ταῖς ἐκκλησίαις.

Ex Euseb. lib. 3. de vita Constant. c. 16. 17. 18.

CV Mex rebus pro republica feliciter gestis quanta sit diuinæ virtutis erga nos benignitas, expertus fuerim; Vide reliquum infra apud Gelasium in actis Concilii Nicani lib. 2. cap. 36.

ΠΕΙΡΑΝ λαβὼν ἐν τῆς τῆς κοινῶν διωραξίας, ὅση τῆς θείας δωάμεως πέφυκε χεῖρ.

EPISTOLA CONSTANTINI imperatoris ad ecclesiam Alexandrinam.

Constantinus Augustus catholica Alexandrinorum ecclesia.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ βασιλέως, τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρέων. Κωνσταντῖνος τῇ καθολικῇ Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίᾳ.

Ex Socrat. lib. 1. cap. 9.

SALVETE plurimum, fratres carissimi. Permagnum certe & singulare beneficium a diuina providentia in nos collatum est, quod omni errore liberati, vnam eandemque fidem agnoscamus. Non est profecto diaboli insidiis contra nos intentatis de cetero quidquam loci relictum: nam

ΧΑΙΡΕΤΕ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. τελείδω περὶ τῆς θείας δωροῦς εἰλήφωμεν χάριν ἵνα πάντες πληρῶς ἀπελαθῶμεν, μίθω καὶ πλὴν αὐτῶν ἐπιγινώσκωμεν πίστιν. οὐδὲν λοιπὸν τῷ διαβόλῳ ἔστι κατ' ἡμῶν πᾶν * εἴ πῃ ἀν' κακοτεχνία μῆδος ἐπέχειρσεν, ἐν βάρεσσι ἀνή-

ANNO
CHRISTI
325.

ρηται. τὰς διχονοίας, τὰ ῥήματα,
 ἑὸν θρόνους ἐλείνους, καὶ τὰ ἴψ'
 διαφανιῶν, ἵν' οὕτως εἴπω, θανά-
 σμα φάρμακα, καὶ τὴν τῆς Χειροδ
 κέλδων, ἢ τῆς ἀληθείας ἐνίκησε
 λαμπρότης. ἕνα ποιηροῦ ἅπαν-
 τες καὶ τῷ ὀνόματι προσκυνοῦ-
 μιν, καὶ εἶ) πεπεδικαίμιν. ἵνα δὲ
 τὸ το γήνηται, ὑπομνήσθ' θεοῦ σω-
 κιάλεσα εἰς τὴν Νικαέων πόλιν
 ἑὸν πλείους ἴψ' ἑπισκόπων, * μὴ
 ὄνησθ' εἰς εἶ) ἡμῶν ἐγὼ ὁ σωδε-
 ράπων ἡμέτερον καὶ ὑπεβολῶν
 εἶναι γάρον, καὶ αὐτὸς τὴν τῆς
 ἀληθείας ἔξετασαν ἀνεδεξάμην.
 ἠλέηθη οὐκ ἅπαντα καὶ ἀκριβῶς
 ἔξετασαι, ὅσα δι' ἀμφιβολίαν, ἢ
 διχονοίαν, πρόσφασιν ἐδόκει γυ-
 νῶν καὶ φασάδων ἢ διὰ μεγαλότης
 ἠλίκα καὶ ὡς ἀνά τὰ πρὸ τῆς με-
 γάλου σωτήρη, πρὸ τῆς ἐλπίδ' ἢ
 καὶ ζωῆς ἡμῶν ἀπρεπῶς ἐβλασφη-
 μουμένους, πῆναντῶ τῆς θεοπνύ-
 σεις γραφῆς, καὶ τῆς ἀγίας πίστεως φει-
 γρῶμοί τε, καὶ πτωθέν ὁμολο-
 γοῦντες! τελακοσίαν γοῦν καὶ πλῆθ-
 νων ἑπισκόπων ἑπὶ σωφροσύνη τε
 καὶ ἀρχινεία θαυμαζομένων, μίση
 καὶ τὴν αὐτῶν πίστιν, ἢ καὶ τῆς ἀλη-
 θείας, καὶ ἀκριβείας τῆς θεοῦ νόμου
 πέφυκε πίστις εἶ), βεβαγουμένων,
 μόνον Ἀρειον ἐφωραδῆ τῆς δια-
 βολικῆς ἐνέργειας ἠπλημύθη, καὶ
 τὸ κακὸν τὸ το πρὸς τὸν μὲν παρ' ὑ-
 μῶν, ἐπειτα καὶ παρ' ἑτέροις ἀσε-
 βῆ γνάμη διασειράς. ἀναδέξω-
 μῆτα ποιηροῦ ἡὸ παντοκράτωρ
 πρὸς ἡμῶν. ἐπανέλθωμεν ἐ-
 πὶ ἑὸν ἀγαπητοῖς ἡμῶν ἀδελφοῖς,
 fratres nostros carissimos, a quibus nequam & impudens quidam

quidquid est per fraudem in nos
 molitus, illud funditus sublatum
 est. Dissensiones animorū, schi-
 smata, tumultus illos, & lethalia
 discordiarum (vt ita dicam) vena-
 na, veritatis splendor (iuxta Chri-
 sti monitum) penitus obruit, de-
 leuitque. Vnum igitur Deū om-
 nes & nomine veneramur, & esse
 credimus. Vt autē istud ad exitū
 perduceretur, Dei admonitione
 magnam episcoporum turbam ad
 urbem Nicæam accersui: quibus
 cum ego, qui vnus ex vestrum nu-
 mero sum, quique quod vester
 sim consuus plurimum gaudeo,
 operam dedi, vt veritas diligen-
 ter inuestigaretur. Proinde om-
 nia, quæ aut controuersia, aut dif-
 fensionis materiam præbere vide-
 bantur, accurate excussa & exa-
 gitata sunt. Quanta & quam exe-
 crabilia probra (o bone Deus, sis
 nobis clemens & misericors) non-
 nulli in magnum Saluatorem, in
 spem & vitam nostram scelerate
 nefarieque iecerunt, & scripturis
 diuinitus inspiratis, fideique sa-
 cro sanctæ contraria non modo
 impudenter effutiuerunt, sed se
 ita credere pariam confessi sunt!
 Nam cum amplius trecenti epi-
 scopi, viri propter animi mode-
 stiam & solertiam admirabiles, v-
 nam eandemque fidem (quæ &
 veritate, & exquisitis legis diui-
 næ testimoniis vera fides esse con-
 firmatur) vno ore faterentur; so-
 lus Arius inuentus est, qui vi ac
 fraude diabolica victus, ab ea pe-
 nitus desciuerit; quique impia a-
 nimi impulsione incitatus, hanc
 erroris labem primum apud vos,
 deinde apud alios sparferit. Quo-
 circa eam, quam omnipotens tra-
 didit, doctrinam amplexemur: ad

ANNO
CHRISTI
325.

Επιθ. 26
α. υπ. 1.

Επιθ. 26
α. υπ. 1.

Επιθ. 26
α. υπ. 1.

diaboli minister vos segregavit, redeamus: ad commune corpus ecclesie, & ingenua nostra membra, toto pectore, vt dicitur, reuertamur. Illud enim vestre prudentie, fidei, & sanctitati in primis consentaneum est, vt errore illius, quem iam esse hostem veritatis perspectum est, penitus depulso, ad Dei gratiam vos denuo recipiatis. Nam quod trecentis episcopis visum est, non est aliud, quam Dei sententia: preesertim cum in talium & tam preclarorum virorum mentibus sacer infideret Spiritus, qui illis diuinam voluntatem aperuerit. Quapropter nemo vestrum hæsitet, nemo moram interponat; sed omnes lubentibus animis ad viam veritatis redite; vt simulatque ipse ad vos aduentauero, debitas gratias Deo, qui omnia lustrat, vna vobiscum agam, quod fidem sinceram nobis patefecerit, & caritatem, quæ omnibus optanda erat, proinde reddiderit. Deus vos, fratres carissimi, diu seruet incolumes.

EPISTOLA CONSTANTINI imperatoris ad vniuersos.

Victor Constantinus, maximus, Augustus, episcopis & populis salutem.

Ex Socrat. lib. 1. cap. 6.

CVM Arius scelestos & impios homines sit imitatus, eandem cum illis ignominie & turpitudinis notam merito subire debet. *Vide reliquum infra apud Gelasium in actis Concilii Nicani lib. 2. cap. 36.*

ὡν ὑμᾶς τῷ διαβόλου ἀναδής τις ὑπερέτης ἐχώρεισεν· ὅτι τὸ κοινὸν σῶμα, καὶ τὰ γήσια ἡμῶν μέλη σπουδῆ πάσῃ ἰάμεθρ. τῷ τοῦ ζῆ καὶ τῆ ἀρχινοία, καὶ τῆ πίστι, καὶ τῆ ὁσιότητι τῆ ὑμετέρῃ πρέπει, ἵνα τῆς πλάνης ἐλεγχθείσης ἐκείνου, ὃν ὁ ἀληθείας εἶ ἐχθρὸν συνέστηκε, πρὸς τὴν δόξαν ἐπανέλθῃτε χάριν. ὃ ζῆ τοῖς τελακοστοῖς ἤρεσεν Ἐπισκόποις, οὐδὲν ὅστιν ἐπερῶ, ἢ τῆ θεοῦ γνώμη, μάλιστά γε ὅπου τὸ ἀγιῶ πνεῦμα, ποιούτων καὶ πηλικούτων αἰδρωῶν ταῖς διανοίαις ἐγκείμεθρ, πλὴν θεῖαν βούλησιν ἐξεφώπισε. διὸ μηδεὶς ἀμφικαλέτω, μηδεὶς ὑπερηδέστω, ἀλλὰ πρὸς τὴν πίστιν πάντες εἰς πλὴν ἀληθεύσαίτω ὁδὸν ἐπάνητε· ἵν' ἐπιδοῦν ὅσον οὐδέπω πρὸς ὑμᾶς ἀφίκομαι, ταῖς ὀφειλομένης τῶ παντεφῶρεθρ θεῶ μὴ ὑμῶν ὁμολογήσω χάριτας, ὅτι πλὴν εἰλικρινῆ πίστιν Ἐπιστάξας, πλὴν δικταίαν ἡμῶν ἀγάπην δωροδῶκεν. ὁ θεὸς ὑμᾶς διαφυλάξαι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ βασιλέως.

Νικητῆς Κωνσταντῖνου, μέγιστος, σεβαστὸς, Ἐπισκόποις καὶ λαοῖς.

ΤΟΥ Σ πονηροῦ καὶ ἀσεβοῦς μισητοῦ ἀρεῖθρ, δίκαιός ἐστι πλὴν αὐτῶ ἐκείνοισ ὑπὸ τῶ ἀπμῆαν.